

ПРИНЦЕСАТА, КОЯТО НЕ ИСКАШЕ ДА ИГРАЕ

Имаше някога една принцеса, която не искала да играе. Наричала се Лизе-Лота. Подобно на всички принцеси и тя имаше светли чупливи коси и сини очи.

Притежаваше цяла стая, препълнена с играчки. В нея бяха подредени най-примамливите малки кукленски мебели, имаше и кукленска кухня и истински малки тенджери и съдини, имаше и всякакви плюшени животни, пухкави котки и рошави кучета. Беше отрупано с ванички и легени, книжки за оцветяване и кутии с боички, имаше и магазинче, почти истинско, рафтовете му бяха отрупани със захаросани петлета, стафиди и бонбони. И въпреки това принцесата не искаше да играе.

Огромна тъга обземаше нейната майка, царицата, винаги когато видеше Лизе-Лота да седи омърлушена в прекрасната стая с играчките.

– Лизе-Лота – обръщаше се към нея царицата, – не искаш ли да си поиграеш?

– Не, това не ми доставя никакво удоволствие – отвърщаше Лизе-Лота.

– Навярно желаш да получиш нова кукла – продължаваше да я разпитва царицата.

– Не, не – отговаряше Лизе-Лота, – не мога да понасям кукли!

Тъй като царицата предположи, че Лизе-Лота би могла да е болна, тя нареди веднага да повикат придворния лекар, който пристигна подир минутка и предписа на принцесата ново лекарство. „Тя със сигурност

ще стане по-жизнерадостна и весела и ще започне да играе“, смяташе придворният лекар.

Но не, нищо не помагаше.

Лизе-Лота се опита да утеши майка си. Тя взе една кукла, облечена в синя рокля и я преоблече в червена. На миниатюрни закачалчици висяха подредени безброй красиви кукленски дрешки. Само да посегнеш и да си избереш. Но веднага щом преоблече куклата, принцесата я погледна и рече:

– Пак си толкова грозна, колкото и преди.

После я захвърли в един ъгъл и заплака.

Принцесата живееше в огромен и великолепен дворец заедно със своя баща, царя, със своята майка, царицата, със стотина придворни дами, още толкова бяха и останалите придворни. В целия дворец нямаше нито едно друго дете, тъй като Лизе-Лота нямаше братя или сестри, а царицата смяташе, че е недопустимо да позволи на принцесата да играе с деца, които не са принцеси или принцове. И тъй като Лизе-Лота никога не бе виждала други деца, тя си мислеше, че в света живеят само възрастни, а тя е единственото дете.

Понякога една от придворните дами се опитваше да играе с Лизе-Лота. Но на Лизе-Лота това ѝ се струваше доста досадно и тогава тя сядаше на един стол и мълчеше.

Дворецът бе заобиколен от голям парк, а паркът – от висока стена, обраснала в прекрасни и уханни рози. Но все пак стена, през която не можеше да се види какво има навън. Естествено имаше и величествен портал с високи порти, които се отваряха и затваряха всеки път, когато царят поемаше на път със златната си каляска, теглена от шест бели коня.

Но до портала винаги стояха войниците на царската стража. Затова и Лизе-Лота не искаше да се разхожда дотам, тъй като малко се страхуваше.

Но в най-отдалечения край на парка принцесата беше открила малка врата от ковано желязо в стената. Там не стояха на стража никакви войници, защото вратата беше заключена, а ключът висеше закачен на една кука край нея. Често, много често принцесата заставаше до малката врата и гледаше навън.

И един ден се случи нещо забележително. Когато принцесата дойде отново при вратата, тя видя, че отвън стоеше някакъв човек, който бе малко по-голям от нея самата. Беше просто едно момиченце, едно също такова момиченце като принцесата. Не носеше, разбира се, копринена рокля като Лизе-Лота, а бе облечено в карирана памучна рокля.

Лизе-Лота бе истински удивена.

– Защо си толкова малка? – попита тя.

– Не съм по-малка от тебе – отвърна момичето, което всъщност се наричаше Мая.

– Виждам, че не си – каза Лизе-Лота. – Но аз си мислех, че само аз съм малка.

– Струва ми се, че ние двете все пак сме големи – отбеляза Мая. – Ако видиш брат ми, който е у дома, ще ахнеш, защото е ето толкова мъничък.

И Мая показа размерите му с ръце. Лизе-Лота бе разтърсена от радост задето съществуваше още някой, точно толкова малък като нея самата. А отгоре на това имаше и такива, които бяха още по-малки.

– Отвори ми вратата, можем да си поиграем – предложи Мая.

– Не, не – отвърна Лизе-Лота, – да играя е най-ужасното нещо за мен. Ти играеш ли?

– Не вярвам на ушите си! Аз играя винаги, винаги и винаги – каза Мая. – Ето с тази кукла.

И повдигна нависоко нещо, което изглеждаше като парче дърво, омотано с парцали. Беше овехтяла дървена кукла. Някога, твърде отдавна, е имала лице, но сега носът беше отчупен, а очите ѝ Мая бе нарисувала отново с цветен молив. Подобна кукла Лизе-Лота не бе виждала никога.

– Казва се Пия – обясни Мая. – И е толкова миличка.

„Навярно с Пия може да се играе по-добре, отколкото с останалите кукли“, помисли си Лизе-Лота. Но все едно, най-важното бе, че е заедно с някого, който не е по-голям от нея. Лизе-Лота се повдиг-

на на пръсти, откачи ключа от куката и отвори вратата на Мая.

В тази част на парка растяха зашумени люлякови храсти. Никои не можеше да зърне момичетата, скрити в храстите.

– Хубаво – каза Мая. – Представи си, че това е домът ни. Ние живеем тук, искаш ли аз да съм майката, ти да си домашната помощничка, а Пия да е малкото дете?

– Аха – кимна Лизе-Лота.

– Но ти, разбира се, не можеш да се казваш Лизе-Лота, щом си прислужница – обясни Мая. – Ще те наричам просто Лота.

– Аха – кимна пак Лизе-Лота.

И после започнаха да играят. В началото им беше малко трудничко, защото Лизе-Лота изобщо не знаеше какво трябва да върши една домашна помощничка и нямаше представа как да се справи с едно малко дете. Но въпреки това се научи.

„Като че ли е много забавно и весело да се играе все пак“, мислеше си принцесата.

След известно време „госпожата“ реши да отиде до града, за да купи храна.

– Лота, вие ще пометете пода – рече тя и я погледна строго. – И не забравяйте: в дванайсет Пия трябва да изяде кашата си. И сменете пелените ѝ, ако е мокра.

– Това вече мога да го направя – отвърна Лизе-Лота.

– Не, не бива да отговаряш по тоя начин – поправи я Мая. – Трябва да кажеш: „Да, любезна госпожо“.

– Да, любезна госпожо – каза Лизе-Лота.

После любезната госпожа тръгна по своите пътища, а Лизе-Лота измете пода с един клон, който беше откършила от близките храсти. Пия излапа кашата си, беше подсушена и утешена. Скоро любезната госпожа се върна у дома, напазарувала захар,

спанак и телешко месо. Лизе-Лота видя, че захарта всъщност беше пясък, спанакът листа, накъсани от люляковите храсти, а телешкото месо просто едно парче дърво. Но беше прекрасно да се държиш така, като че ли всичко е истинско. И доставяше удоволствие! Страните на принцесата заруменияха и очите ѝ блеснаха.

После любезната госпожа и Лизе-Лота направиха сирене: сложиха боровинки в изящната и фина носна кърпичка на принцесата и старателно ги смачкаха и изстискаха, а боровинковият сок потече по копринената розова рокля на Лизе-Лота, а на нея ѝ се стори, че никога досега не ѝ е било толкова весело.

Но горе в двореца настана паника. Къде беше се дянала принцесата? Придворните се шураха и подтичваха насам-натам, търсеха я, търсеше я и царицата и плачеше. Най-накрая точно тя я откри, Лизе-Лота беше в парка при люляковите храсти.

– Милото ми дете – извика царицата, – мила Лизе-Лота, така не може!

Но тогава Лизе-Лота се разплака:

– О, мамо, отивай си! Сега си играем! – разхлипа се тя.

Тогавя царицата се огледа и видя сиренето и спанак, телешкото месо и Пия, и всичко останало. И представи си, тогава царицата проумя, че Мая е увлякла Лизе-Лота в играта и че затова принцесата е поруменияла и изглежда толкова жизнерадостна.

Въпреки всичко царицата беше твърде умна, и затова начаса заповяда Мая да идва всеки ден и да си играе с принцесата.

Можем да се обзаложим дали двете момичета се зарадваха! И как само! Хванаха се за ръце и бясно се завъртяха, затанцуваха наоколо.

– Но, мамо, защо нито веднъж не си ми подарявала кукла като Пия, с която също може да се играе? – попита Лизе-Лота.

На този въпрос царицата можеше да даде само един отговор: че нито веднъж не е виждала подобна кукла в изискания магазин, в който купуваше играчки за принцесата.

Само че Лизе-Лота на всяка цена искаше да се сдобие с кукла като Пия. В последна сметка царицата реши да попита Мая дали не желае да я размени срещу някоя от куклите на Лизе-Лота. Отначало Мая не искаше и да чуе за подобно нещо. Но царицата я убеди поне да дойде в двореца и да види куклите на Лизе-Лота.

Мая ококори очи от учудване, толкова изненадана беше, когато прекрачи прага на стаята, препълнена с играчките на принцесата.

Никога по-рано не беше виждала толкова много играчки на едно място и в първия миг беше убедена, че е попаднала в магазин за играчки.

– О, колко кукли! – възкликна Мая.

– Скъпа, скъпа Мая, можеш да си вземеш, която поискаш, стига аз да получа Пия в замяна! – промълви принцесата.

Мая погледнала Пия, а после и многото прекрасни спящи кукли. Никога през живота си не беше се докосвала до спяща кукла.

– Да, да – рече тя, – длъжна съм да помисля за бъдещето на Пия. Толкова удобства и грижи, каквито може да получи тук, не мога да ѝ предложа у дома. Та тя има само една стара картонена кутия за спане. Вземи я!

– Благодаря, скъпа, скъпа Мая – отвърна преливащата от щастие Лизе-Лота. – Всъщност ти можеш да я посещаваш всеки ден.

– Естествено – каза Мая.

Но тя вече и не поглеждаше Пия, а се бе втrenchила в една голяма кукла с къдрава тъмна коса и небесносиня копринена рокля.

– Мога ли да взема тази? – прошепна Мая.

Разбира се, че можеше. И когато Мая случайно натисна корема на куклата, куклата каза „мама“.

– Трябва да се прибера у дома и да я покажа на мама – рече тя.

После хукна надолу по стъпалата на двореца, прекоси парка и се мушна през малката портичка, притиснала куклата здраво до себе си.

– Ела утре пак! – провикна се Лизе-Лота подир нея.

– Ще дойда, естествено – извика Мая. И изчезна.

– Сладичко мое, златно мъниче – промълви Лизе-Лота на Пия, – сега е време да поспиш.

Лизе-Лота имаше доста колички за кукли, но една бе най-красива измежду всички. В нея вече лежеше една кукла. Лизе-Лота я грабна и я захвърли в ъгъла.

После Пия бе настанена върху копринено розово дюшече, избродирано с прекрасни цветя, и завита с резедаво копринено юрганче.

Пия лежеше там, с отчупения си нос и нарисуваните си с цветен молив очи и сияеше така, сякаш не можеше да повярва, че всичко това е истина.

